

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIO Y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

LA CAIXA DELS SOLDATS

	Pessetas.
Socorro al soldat malalt del pit, Esteve Morell y Ferré, del Regiment núm. 44 España.—Viu: Carrer Caldas, 13, 4.ª.	30
Socorro al soldat malalt del pit, Joseph Martí, del Batalló expedicionari de Llerena, núm. 11.—Viu: Carrer Villarroel, 34, 2.ª, 2.ª.	40
Socorro al soldat ferit de la mà esquerra y d' un matxetasso al costat, Joan Ferrás Rovira de la 2.ª Compañia de la Guardia Civil de Santa Clara.—Viu: Carretera Real, Premiá de Mar.	25
Socorro al soldat malalt d' hernia, Ramón Solé Prat, del Regiment infanteria Simancas núm. 64.—Viu: Carrer Prim, 125. Tarrassa.	50
Socorro al soldat malalt de disenteria, Emilio Roca Roig, del Regiment Princesa, núm. 4.—Viu: Carrer de San Joseph, 43. Tarrassa.	50
Socorro al soldat malalt del pit, Esteve Ferrarons y Pujol, del Batalló de la Reina, núm. 2.—Viu: Carrer de la Mina, 19 bis. Tarrassa.	50
Socorro al soldat malalt de disenteria, Valentí Grant Mach, del Batalló de Luchana, núm. 28.—Viu: Carrer San Cristófol, 21, 2.ª Tarrassa.	50
	295
Existencia en 30 de Janer.....	3,255'42
Existencia avuy.....	2,960'42

S' HA SALVAT L' HONOR

DER demostrar que l' honor es un concepte que cada hui' enten a la seva manera, m' han de permetre, estimats lectors, que avuy me surti del compromís senmanal que tinch contret ab vostés, explicant-los un quènto, que bé podria ser una verdadera historia.

Dech advertirlos avants, que procuraré suavisar tot lo que 'm sigui possible l' indole una mica escabrosa del assumpto, creyent que fins los lectors mes pudibunds se farán cárrech de la bona intenció que 'm guía. Reclamo donchs, la benevolencia de tots ells en general, y de una manera especialíssima suplico que me la dispensin los senyors de la Fulla, que sentintse estimulats per aquestas prevencions y excusas previas, se disposin a llegirme.... Ja veurán desseguida com no 'm proposo ofendre la moral pública, sino molt al contrari, treure de un fet, que com he dit avants, podria ser real, una deducció de gran oportunitat.

¿Siguemhi donchs?
Allá vá.

En una vella ciutat catalana, allá á principis del present sigle XIX vivia una familia opulenta y aristocrática. Ab sos caudals qu' eran considerables y ab la consideració general que 'ls hi valia 'l seu escut de noblesa que arrancava de la época mes gloriosa de la historia de Catalunya, 'ls Sr. Marqués y la Sra. Marquesa s' haurían considerat los sers mes felissos del univers, si á todas las ventatjas que disfrutavan haguessen pogut

unirhi la de tenir fruyt de successió, un hereu á qui legarli tot, nom y fortuna.

Durant los primers anys del seu matrimoni, menos mal. Una lluna de mel felis y prolongada no 'ls deixava espay pera pensar ab lo porvenir. Vivían en lo major regalo y eran joves. La joventut es l' edat de las dolsas esperansas.

Pero aná passant lo temps; aqueix temps que vola sense detenirse per res, ni per ningú; aqueix temps que va mustigant una per una todas las flors de las ilusions; aqueix temps implacable que converteix molts vegadas lo ví generós de la bota del cor ab vinagre repugnant.

Lo Sr. Marqués y la Sra. Marquesa bevían ja de aquest vinagre á to' pasto, desde 'l moment en que varen donar per agotats tots los medis pera tenir la desitjada successió.

Y van emplearlos tots: los humans y los divins. Acudiren á la medicina y á la devoció: á la terapéutica y á las prácticas religiosas. Cambiaren d' ayres y d' ayguas, visitaren certs manantials que pel cas tenfan fama molt antigua y acreditada: fins feren un viatge al Santuari de Nuria, ficant tots dos lo cap dintre de l' olla. Tot inútil. Aquell arbre matrimonial semblava esteril: ni treya flor, ni donava fruyt.

Molts cops al atravessar los barris mes pobres de la ciutat los Srs. Marquesos se dalfan contemplant un veritable formiguer de quitxalleta que sortian de aquellas casas rónegas, com los llorigóns del cau.

—¡Lo qu' es el mon!...—deya 'l Marqués suspirant—Mentres aquests miserables tenen mes fills dels que volen, nosaltres ab todas las nostras riquesas hem de quedarnos ab las ganas de tenirne un.

—¡Qué s' hi ha de fer!—exclamava la Marquesa, cada dia mes trista y capficada al notar las preocupacions creixents del seu marit.

Perque es de saber que de morir ells sense successió, tot lo que tenían, nom y patrimoni devia anar á parar á uns parents llunyans, ab los quals estaban renyits á mort.

Aixó es lo que al Marqués mes li dolia, haventli fet posar un carácter inaguantable. Tot lo que al principi de son matrimoni era amable y complascent ab la Marquesa, se mostrava després fret, apátich y malhumorat.

Un dia fins va dirli:
—La culpa de que un matrimoni no tingui fills, la té sempre la dona. Ho he llegit en un libre.

La Marquesa no li va respondre; pero aquella injuria li va arribar fins al fondo de l' ánima.

Si algú hagués pogut penetrar en lo seu interior, hauria assistit, poch moments després, á un monólech agit y frenétich, qu' era la revolta del orgull ofés de una dona digna. Se trobava en la seva cambra, entregada al bull de la indignació.—¡Que jo 'n tinch la culpa!... ¿Y cóm ho sab el miserable?...

Lo dimoni qu' en certas comedias de la vida fa de apuntador, li va sugerir una idea tentadora:—Ja que t' ha ofés dihent que la culpa es teva, donali una lliçó: demòstrali lo contrari.

Un raig de alegría va desvanixer en un instant to-

tas las sevas preocupacions. Estava decidida. Li demostraria lo contrari.

Y va demostrarli ¡vaya si va demostrarli!...

Hi havia en la ciutat un mestre fuster, sapat y bon mosso, y home de tan bona casta, que cada any tenia un fill, menos en los parts en que la seva muller n' hi donava dos. La Marquesa va enviarlo á buscar ab l' excusa d' encarregarli algunas reparacions en los seus departaments: algunas portas que no ajustavan; un armari que no tancava bé... res, quatre frioleras.

Y tant bé va cumplir l' artesá la seva feyna, que als tres mesos la Marquesa digné al seu marit:

—No sé si t' vaig á dar una satisfacció participante que soch mare.

Lo Marqués ab una mica mes esclata com una bomba. Va entregarse als transports de una alegría boja. Saltava, brincava y omplia de petons lo rostre de la seva dona.

Pero aquesta tirantli en cara la frase cruel que li havia dirigit un dia de mal humor, va donarli á entendre qu' en lo seu embrás ell no hi tenia altre participació que aquella frase. Ara veurás com la culpa que m' atribuhías no era meva sino teva.

Lo Marqués, avergonyit, li feu contar tot lo que havia passat, y 's mossegava 'ls punys, y tot sovint interrompia la relació de la Marquesa, parlant del honor de la familia, del bon nom de la casa.

Y la Marquesa impertérrita anava contant lo cas, resolta á tot, fins á morir á mans de aquell bárbaro excitat y frenétich. Pero quan li digné qu' en pago de son servey havia recompensat al fuster donantli deu unsas de perruca, 'l Sr. Marqués, com si tornés de mort á vida, digué:

—De manera que vas pagarli?
—Tal com te dich.
—Llavoras, lo que 's compra ab diners es de qui ho paga.... Deixa que t' abrassi.... M' has tret un gran pes de sobre.... S' ha salvat l' honor!

Dedico aquest quèntet á D. Anton Cánovas del Castillo.

Grábil en la seva memoria, y si algún dia torna á obrir las Corts, per donar compte de la solució que intenta donar al conflicte cubá, ab l' intervenció directa y constant del govern dels Estats Units, digui com lo Marqués del quènto:

—Cert que 'ls Estats Units ens han ajudat á engendrar la pau, pero li hem pagat los seus serveys ab un tractat de comers que posa á la seva disposició 'l mercat de la isla. Lo que 's compra ab diners es de qui ho paga.... S' ha salvat l' honor!

P. K.

EPÍGRAMAS

Per llegir «Camiseria de Goberna, antes I. España» tan malament ho faria y ab tan poca trassa y manya, que al llegirho á la Quiteria va dir lo Sr. Valmanya

Dissapte 13 de Febrer NÚMERO EXTRAORDINARI de

LA CAMPANA DE GRACIA

Ilustració de M. MOLINÉ y J. LLUIS PELLICER.—8 planas de espléndida ilustració y text: 10 céntims.

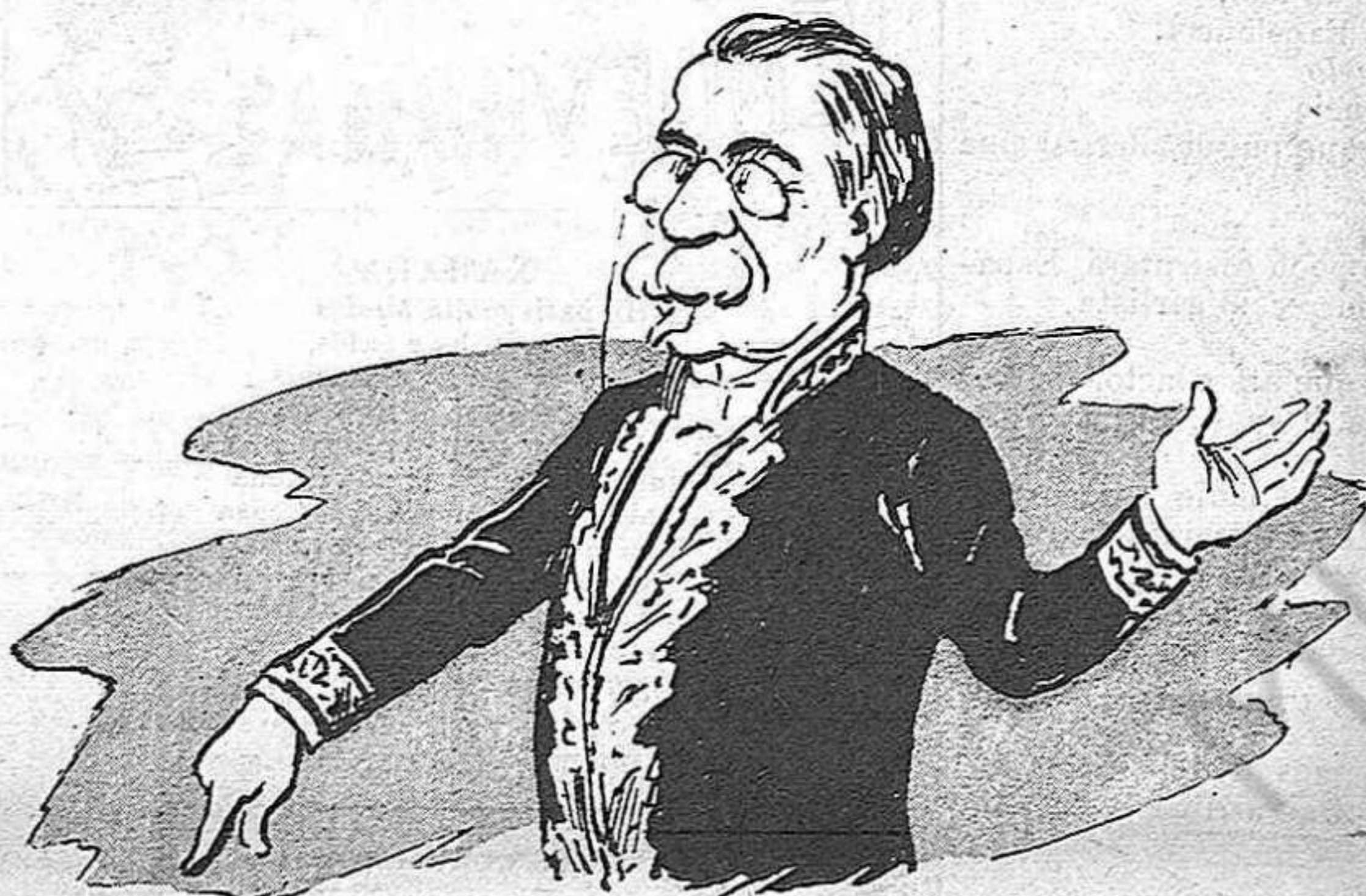
LA FORMALITAT DEL MÓNSTRUO

—Déixinlo anar á don Arseni. Ja veurán com ell ab quatre esgarrapadas deixa l' isla de Cuba més llisa que....

—Ja ho vaig dir que aquest home no anava bé. ¡Quín pastel, don Arseni, quín pastel!....

—¿El país hi vol en Weyler? Te rahó. ¡Que hi vaji! *Cúmplase la voluntad nacional*....

—¿Reformas?... ¡Cá!.... La guerra sols se contesta ab la guerra!

—¡Arri!.... ¡Me l' apartas! No m' hi tracto jo ab tocinyres....

—¡Poch á poquet, don Valeriano!.... No ápreti tant.... Els Estats Units podrian entadarse!....

—La veritat, oncle Sam, trobo que no li cauhen gayre bé; pero.... ¡mentres á vosté li agradin!....

—Ja ho veuhen.... ¡soch tot un carácter!.... Sempre en la mateixa actitud....